

Sygn. akt II Ka 426/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Agata Kowalska SSR del. Agnieszka Tomaszewicz - Celińska (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Jarosława Borkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r.

sprawy **L. O., R. S. i R. W. (1)**

oskarżonych z art.279§ 1 kk, art.279 § 1 kk w zb. z art.275 § 1 kk w zw. z art.11§ 2 kk w zw. z art.13 § 1 kk w zw. z art.286 § 1 kk, art.286 § 2 kk, art.282 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i oskarżonego R. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 7 marca 2017 r. sygn. akt II K 263/15

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. M. (1) w M. 619,92 złotych (w tym 115,92 zł podatku VAT) tytułem obrony oskarżonego L. O. w II instancji; zasądza od oskarżonych R. S. 1000 złotych i od R. W. (1) 900 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego po 6,66 złotych; zwalnia L. O. od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki w części go dotyczącej ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 426/17

UZASADNIENIE

L. O., R. S. i R. W. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 15 października 2004 r. w m. A., gm. D., pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że poprzez wywiercenie otworu w ramie okna balkonowego i otwarciu zamka, dokonali włamania do domu skąd zabrali w celu przywłaszczenia; komputer, telefon komórkowyS., klucze od domu, pieniądze i dokumenty - łącznej wartości 4.000 zł. na szkodę J. B., dowód osobisty na szkodę A. B., a następnie z garażu samochód T. (...) nr rej. (...), kol. srebrnego o łącznej wartości 85.000 zł. na szkodę Handlowy (...) S.A. z/s w W., przy czym R. S. czynu

tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec L. O. i R. W. (1), a o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec R. S.;

II. W dniu 20 października 2004 r. w m. O., gm. D., pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że poprzez wywiercenie otworu w drzwiach balkonowych i otwarciu zamka drzwi, dokonali włamania do domu jednorodzinnego skąd zabrali portfel z dokumentami, tj. prawem jazdy i dowodem osobistym na nazwisko P. S., kartę kredytową, dowód rejestracyjny motocykla marki S. nr rej. (...), klucze od zamka drzwi wejściowych do domu, aparat fotograficzny marki C. (...), dwa telefony komórkowe marki N. (...), palmtop marki C., o łącznej wartości 2.700 zł., pieniądze w kwocie 800 zł. i 100 \$ USD na szkodę P. S. oraz kluczyki i dowód rejestracyjny samochodu R. (...) nr rej. (...), kol. granatowy, a następnie używając tych kluczyków dokonali zaboru w celu przywłaszczenia w/w samochodu o wartości 30.000 zł. na szkodę L. W. ul. (...), wraz ze znajdującym się w pojeździe alkoholem w postaci 130 butelek wódki (...) na szkodę (...) S.A. z siedzibą w P., w kwocie 5.600 zł., przy czym R. S. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec L. O. i R. W. (1), a o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec R. S.;

III. w dniu 15/16 grudnia 2004 r. w m. Z. ul. (...), gm. W., pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że poprzez wywiercenie otworu w drzwiach balkonowych i otwarciu ich zamka, dokonali włamania do domu jednorodzinnego skąd zabrali w celu przywłaszczenia torebkę damską z zawartością m.in., dowodów osobistych na nazwiska B. W. i S. W. (1), monet, klucze od garażu oraz kluczyki od samochodu, a następnie samochód marki H. (...) nr rej. (...) kol. srebrny metalik oraz dwa rowery, na szkodę B. W. i S. W. (1), w łącznej kwocie 31.000 zł., przy czym R. S. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec L. O. i R. W. (1), a o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec R. S.;

Ponadto L. O. i R. W. (1) zostali oskarżeni o to że:

IV. w dniu 26 września 2002 r., w m. O., ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu korzyści majątkowej, dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że poprzez wywiercenie otworu w drzwiach balkonowych i otwarciu zamka drzwi, dokonali włamania do domu jednorodzinnego skąd zabrali klucze do bramy wjazdowej i kluczyki do samochodu, a następnie przy użyciu tak zabranych rzeczy dokonali zaboru w celu przywłaszczenia, pojazdu marki T. (...) nr rejestracyjny (...), kol. granatowy, na szkodę A. G. w kwocie 60.000 zł.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

L. O. i R. S. nadto zostali oskarżeni o to że:

V. w dniu 17 marca 2005 r. w m. H., pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych pojazdu parkującego pod Domem Kultury, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki V. (...) nr rejestracyjny (...) o wartości 18.000 zł. wraz ze znajdującymi się w tym pojeździe narzędziami o wartości 2.000 zł. w postaci szlifierki kątovej marki M., wiertarki B. i walizki monterskiej, a

także dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko M. O., dowodów rejestracyjnych samochodów V (...) i M. (...) na szkodę M. O., w łącznej kwocie 20.000 zł. przy czym R. S. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. wobec L. O., a o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec R. S.;

L. O. został również oskarżony o to że:

VI. w dniu 8/9 sierpnia 2002 r. w m. H. ul. (...), pow. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że poprzez wywiercenie otworu w drzwiach balkonowych i otwarciu zamka drzwi, dokonał włamania do domu jednorodzinnej skąd zabrał telefon komórkowy N. (...) o wartości 200 zł., kluczyki do samochodu wraz z pilotem od autoalarmu i pilotem do bramy wjazdowej na posesję, a następnie używając zabranych rzeczy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, pojazdu marki O. (...) nr rejestracyjny (...), kol. wiśniowego, na szkodę K. W. w kwocie 43.500 zł.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

VII. w dniu 18 lutego 2005 r. w H., gm. H., pow. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za zwrot utraconego w wyniku kradzieży z włamaniem w dn. 10. 02.2005 r., w S., samochodu marki A. (...) kol. zielonego, nr rej. (...) o wartości 14.000 zł., bezpośrednio zmierzał do wyrażenia wobec pokrzywdzonego R. B. żądania bezprawnej korzyści, poprzez przekazanie za pośrednictwem Z. S. informacji o możliwości odpłatnego zwrotu pojazdu i podaniu numeru telefonu do kontaktu w tej sprawie, przy czym do dokonania zamierzonego czynu nie doszło z uwagi na podjęcie czynności służbowych przez funkcjonariuszy KPP M.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 2 k.k.;

VIII. w dniu 15 marca 2005 r. w S., pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, żądał od M. P. pieniędzy w kwocie 4000 zł. w zamian za zwrot, utraconego w wyniku kradzieży z włamaniem w dn. 14.03.2005 r., samochodu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 25.000 zł.,

tj. o czyn z art. 286 § 2 k.k.;

IX. w bliżej nieustalonej dacie w 2005 r., przed 27.09.2005 r., w S. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc S. W. (2) ciężkim uszkodzeniem ciała, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, polegającego na wydaniu kwoty 15.000 zł.,

tj. o czyn z art. 282 k.k.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem w sprawie IIK 263/15 z dnia 7 marca 2017 roku orzekł, iż:

I. oskarżonego L. O. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I, II, III i V aktu oskarżenia, z tym iż z opisów czynów z punktu I, II i III wyeliminował działanie w warunkach recydywy, tj. winnego czynów wyczerpujących dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przyjmując że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i za ciąg ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych.

II. Oskarżonego L. O. uznaje za winnego popełnienia czynów z punktów IV i VI aktu oskarżenia, wyczerpujących dyspozycję art. 279 § 1 k.k., przyjmując, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i za ciąg ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych.

III. Oskarżonego L. O. uznaje za winnego popełnienia czynu z punktu VII i VIII aktu oskarżenia, wyczerpujących czyn VII dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 2 k.k., czyn VIII dyspozycję art. 286 § 2 k.k., przyjmując że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw na podstawie art. 286 § 2 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go i na podstawie art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych.

IV. Oskarżonego L. O. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 282 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych.

V. Na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego L. O. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I, II, III i IV łączy i wymierza karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz łączy kary grzywny orzeczone w punktach I, II, III i IV i orzeka karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych.

VI. Oskarżonego R. S. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I, III i V aktu oskarżenia, wyczerpujących dyspozycję o czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k. stanowiące ciąg przestępstw i za ten ciąg na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go i na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

VII. Oskarżonego R. S. uniewinnia od popełniania czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia;

VIII. Oskarżonego R. W. (2) uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I i II aktu oskarżenia, z tym że z opisu czynów eliminuje popełnienie ich w warunkach recydywy, tj. czynów wyczerpujących dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., stanowiące ciąg przestępstw i za ten ciąg na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go i na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

IX. Oskarżonego R. W. (2) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go i na podstawie

art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

X. Na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy oskarżonemu R. W. (2) kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach VIII i IX i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

XI. Oskarżonego R. W. (2) uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia.

XII. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (1), tytułem obrony z urzędu sprawowanej wobec L. O. kwotę 2302,56 zł (dwa tysiące trzysta dwa złote 56/100 groszy), w tym kwotę 430,56 zł (czterysta trzydzieści złotych 56/100 groszy) tytułem podatku VAT.

XIII. Zwalnia oskarżonego L. O. od kosztów sądowych, przejmując koszty procesu w kwocie 2531,47 zł na rachunek Skarbu Państwa.

XIV. Zasądza od oskarżonego R. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1000 (tysiąc) złotych tytułem opłaty od kary i od R. W. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem opłaty od kary oraz obciąża oskarżonych R. S. kosztami procesu w części do kwoty 744,07 złotych oraz oskarżonego R. W. (2) kosztami procesu w części do kwoty 489,83 złotych, zaś w części uniewinniającej co do R. W. (2) koszty procesu w kwocie 163,27 zł i co do R. S. w części uniewinniającej koszty procesu w kwocie 248,01 zł przejmując na rachunek Skarbu Państwa

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych L. O., R. S. i R. W. (1) oraz osobiście oskarżony R. S..

Obrońca oskarżonego L. O. adw. M. M. (1) na podstawie art. 427 kpk oraz art. 438 pkt. 2 kpk wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:

1. treść art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, wyrażającą się w nienależytym przeanalizowaniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, a polegającą na uznaniu, że oskarżony L. O. dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów w sytuacji, gdy wyłącznym dowodem na sprawstwo oskarżonego tych czynów są niewiarygodne pomówienia osoby oskarżonego przez M. B. (1), które zawarte zostały w wyjaśnieniach M. B. (1) oraz jego zeznaniu złożonym przed Sądem, a które to pomówienia dotknięte są szeregiem mankamentów wskazanych w uzasadnieniu apelacji, gdyż pozostałe dowody zebrane w sprawie a odnoszące się wyłącznie do czynów określonych w pkt. VII i IX aktu oskarżenia, a mianowicie zeznania świadków S. W. (2), P. K., Z. S., S. K., A. N. i Z. K. mają charakter wyłącznie dowodów pośrednich służących ewentualnej ocenie wiarygodności pomówienia, a nie przesądzających o prawidłowości pomówień w zakresie powyżej wskazanych czynów;

2. treści art. 193 kpk w zw. z art. 167 kpk i 366 kpk polegającą na dokonaniu przez Sąd orzekający we własnym zakresie dowolnej i nieuprawnionej psychologicznej analizy mechanizmów procesów pamięciowych świadka M. B. (2) z uwzględnieniem treści jego wielokrotnych wyjaśnień oraz zeznań składanych w toku długotrwałego postępowania karnego na przestrzeni lat 2010-2017, a w odnoszących się do zdarzeń w latach 2002-2005r, których treść początkowo lakoniczna i nie obejmująca wszystkich zdarzeń, w miarę składania dalszych wyjaśnień i zeznań przed Sądem, w miarę upływu czasu była przez świadka wzbogacana o dalsze szczegóły, łącznie z oczywistym kłamstwem lub konfabulacją co do rzekomego faktu zastraszania świadka W. przez osobnika o pseudonimie (...) przed przejęciem pieniędzy, a dotyczącym czynu określonego w pkt IX aktu oskarżenia. Przeprowadzona przez Sąd analiza psychologiczna treści zmiennych wyjaśnień i zeznania M. B. (1) z uwzględnieniem wpływu czasu na procesy pamięciowe tego świadka w realiach niniejszej sprawy dotyczy stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie oceny wiarygodności pomówienia i wymaga posiadania wiadomości specjalnych z zakresu psychologii nie tylko, co do zdolności świadka do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania, ale także naukowo przyjętych kryteriów stanowiących podstawę do oceny wiarygodności świadka, a co w sposób oczywisty uzasadniało konieczność dopuszczenia przez Sąd Orzekający z urzędu dowodu z opinii biegłego psychologa z zapewnieniem biegłemu możliwości uczestniczenia przy przesłuchaniu świadka M. B. (1) przed Sądem oraz zapoznaniu się z

wszystkimi złożonymi przez M. B. (1) wyjaśnieniami i zeznaniami w sprawie z uwzględnieniem sytuacji prawnej „małego świadka koronnego”, a ponadto umożliwienie biegłemu psychologowi przeprowadzenia ewentualnych badań psychologicznych M. B. (1).

Obrońca oskarżonego L. O. wskazując powyższe zarzutu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżanego od przypisanych mu czynów. Wniósł też o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa celem ustalenia w oparciu o zebrany materiał dowodowy zdolności M. B. (1) do zapamiętywania i odtwarzania faktów, a także w przypadku uznania za konieczne przez biegłego psychologa przed wydaniem opinii o dopuszczenia dowodu z ponownego przesłuchania M. B. (1) na okoliczności objęte zarzutami przy udziale biegłego oraz umożliwienia przez biegłego psychologa ewentualnych badań psychologicznych M. B. (1) celem wydania powyżej wskazanej opinii. obrońca ponadto w przypadku uznania że z uwagi na powyższy wniosek dowody niezbędnym będzie przeprowadzenie przewodu sądowego na nowo w całości w tym zawnioskowanego dowodu, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. W. (1) adw. M. U. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim:

I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 167 i art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 193 §1 kpk oraz art. 7 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z pisemnej opinii biegłego psychologa w celu stwierdzenia zdolności świadka M. B. (1) do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń, zdolności do kłamstwa i konfabulację, podatności świadka na sugestie osób trzecich

- co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia dowodu pozwalającego na ocenę wartości dowodowej zeznań świadka M. B. (1) (w zakresie udziału oskarżonego R. W. (2) w popełnieniu czynów zarzucanych mu w pkt I, II i IV aktu oskarżenia oraz przypisanych mu w pkt VIII i IX wyroku) oraz skutkowało samodzielnym dokonaniem przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych sprawy w zakresie zdolności świadka do spostrzegania zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń, braku zdolności do kłamstwa i konfabulacji, braku podatności świadka na sugestie osób trzecich – które to okoliczności wymagały uzyskania wiadomości specjalnych od biegłego z zakresu psychologii- a przez to doprowadziło do niedopuszczalnego skumulowania przez Sąd I instancji ról procesowych organu orzekającego i biegłego,

2. art. 2 § 2,4,7 oraz art. 410 kpk poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie zeznań świadków M. B. (1), M. M. (2) i M. C. (1), wyjaśnień oskarżonych, pisma Prokuratury Okręgowej w Siedlcach z dnia 2.08.2016r. (k. 1793), opinii daktyloskopijnej z dnia 14.02.2013r. (k. 744-748) , co w konsekwencji doprowadziło do:

- pominięcia przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy oraz ocenie wiarygodności zeznań świadka M. B. (1) zeznań tegoż świadka z dnia 28.02.2005r. (k. 492-493), zeznań świadka M. M. (2), zeznań świadka M. C. (2) oraz pisma Prokuratury Okręgowej w Siedlcach z dnia 2.08.2016r. (k. 1793);

- błędnej i dozwolonej oceny, iż dowód z analizy śladów linii papilarnych zabezpieczonych m.in. na miejscu przestępstwa opisanego w zarzucie I aktu oskarżenia zawartej w pisemnej opinii daktyloskopijnej z dnia 14.02.2013r. (k. 744-748) nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś brak zgodności śladów linii papilarnych zabezpieczonych na miejscu przestępstwa opisanych w zarzutach I, V i VIII aktu oskarżenia ze śladami linii papilarnych oskarżonych (w tym oskarżonego R. W. (1)) nie dowodzi ich niewinności, albowiem z zeznań świadka M. B. (1) wynika, iż sprawcy każdorazowo działali w rękawiczkach;

- bezpodstawnego obdarzenia wiarygodnością zeznań świadka M. B. (1) w zakresie udziału oskarżonego R. W. (1) w popełnieniu czynów zarzucanych mu w pkt I i IV aktu oskarżenia pomimo wewnętrznych sprzeczności w zeznaniach tego świadka oraz sprzeczności z innymi dowodami,

- bezpodstawnej i błędnej oceny, iż z zeznań świadka M. B. (1) (znajdujących potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym) wynika, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami (w tym ze świadkiem M. B. (1)) brak udziału w popełnieniu przestępstwa zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia;

II. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, sprzeczne z zasadami wiedzy i logiki i doświadczenia życiowego oraz nie znajdujące oparcia w zebranych materiale dowodowym przyjęcie, iż oskarżony R. W. (1) dopuścił się popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I, II i IV aktu oskarżenia (co w konsekwencji doprowadziło do wydania w stosunku do niego wyroku skazującego w odniesieniu do tych czynów) – podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń.

Podnosząc powyższe zarzuty i powołując się na treść art. 437 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt. 2 i 3 kpk obrońca oskarżonego R. W. (2) wniósł o

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. W. (2) (w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt VIII , IX, X, XIII wyroku) i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, lub
2. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I, II i IV aktu oskarżenia.

Obrońca oskarżonego R. S. na podstawie art. 427 kpk oraz art. 438 pkt. 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

I. Naruszenie przepisów prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia tj.;

1. Art. 167 kpk oraz art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk polegające na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z pisemnej opinii biegłego psychologia celem ustalenia zdolności do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń przez M. B. (1), jego podatności na wpływ i sugestie ze strony osób trzecich oraz posiadania skłonności do kłamstwa i konfabulacji, w sytuacji gdy okoliczności te były istotne w sprawie dla prawidłowej oceny zeznań świadka, a wymagały wiadomości specjalnych, którymi dysponuje biegły sądowy, a nie sąd w meriti, który nie będąc uprawniony, samodzielnie dokonał takich ustaleń,

2. Art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów oraz dowolnej i wzajemnie sprzecznej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, bez należytego uzasadnienia podstawy faktycznej i prawnej wydanego rozstrzygnięcia w aspekcie strony podmiotowej i przedmiotowej poszczególnych czynów, poprzez przeprowadzenie:

- wadliwej oceny zeznań świadka M. B. (1), które błędnie Sąd obdarzył wiarygodnością w całości, mimo szczególnej sytuacji procesowej świadka oraz występujących sprzeczności co do czasu, miejsca przedmiotu zdarzenia oraz udziału osobowego oraz ich ewoluowania wraz z upływem czasu,

- pominięcie faktu, iż skład osobowy, w tym udział oskarżonego R. S. w zarzucanych czynach, wynika jedynie z zeznań M. B. (1), które w tym zakresie nie zostały zweryfikowane przez żaden dowód w sprawie zarówno pośredni, jak i bezpośredni,

- pominięcie przy ustaleniach stanu faktycznego sprawy co do uczestnictwa R. S. w popełnieniu przestępstw wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka M. M. (2) oraz M. C. (2), opinii daktyloskopijnej z dnia 14 lutego 2013 roku, pisma Prokuratury Okręgowej w Siedlcach z dnia 2 sierpnia 2016 roku, jak też ich wybiórczej i powierzchownej analizie w odniesieniu do wiarygodności zeznań świadka M. B. (1),

- przyjęcia sprawstwa R. S. w zakresie czynów z pkt I, II i V aktu oskarżenia wyłącznie w oparciu o dowód z zeznań świadka M. B. (1), będących de facto pomówieniem uprzednio podejrzanego, podczas gdy inne dowody takie jak brak odcisków palców oskarżonego na miejscu zdarzenia, zeznania innych świadków, nie uprawniają do kategorycznego stwierdzenia, iż to oskarżony mógł wspólnie z oskarżonymi dopuścić się zarzucanych mu czynów, a zatem jako dowód

nieweryfikowalny nie pozwala na uznanie winy oskarżonego w kategoriach pewności, a tylko taka pewność może stać się podstawą do skazania,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść polegający na dowolnym i sprzecznym ze zgromadzonym materiałem dowodowym sprawy stwierdzeniu, że oskarżony R. S. dopuścił się czynów zarzucanych mu w pkt I, III i V aktu oskarżenia, dokonując w różnych konfiguracjach osobowych kradzieży z włamaniem do domów jednorodzinnych metodą na tzw. śpiocha, mimo braku w sprawie materiałów dowodowych na poczynienie wskazanych ustaleń.

W konsekwencji obrońca oskarżonego R. S. na podstawie art. 427 § 1 kpk wniósł, aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 kpk uchylił wyrok w zaskarżonej części i przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Oskarżony R. S. na podstawie art. 427 kpk oraz art. 438 pkt. 1-4 kpk wyrokowi zarzucił;

1. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie sprawstwa R. S. w dokonaniu jakichkolwiek kradzieży z włamaniem
2. naruszenia w sposób rażący przepisów prawa procesowego kodeksu postępowania karnego, w szczególności polegającego na niedostatecznej i nienależytej analizie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dokonaniu dowolnej nieobiektywnej i nieszechstronnej oceny dowodów, a przede wszystkim obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań świadka M. B. (1),
3. naruszenia w sposób rażący przepisów prawa materialnego kodeksu karnego, w szczególności polegającego na przyjęciu, iż R. S. swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję czynów z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1kk w zw. z art. 11 § 2kk,
4. wymierzenia oskarżonemu rażąco surowej kary grzywny i kary bezwzględnej pozbawienia wolności w rozmiarze trzech lat, które zdecydowanie nie uwzględniają sądowych dyrektyw wymiaru kary, o których mowa w art. 53 § 1kk, pomijając aktualną sytuację osobistą, rodzinną i majątkową oskarżonego, znaczący wpływ czasu od daty czynów i postawę prezentowaną przez oskarżonego w tym okresie, jak też w czasie trwania niniejszego postępowania.

W konsekwencji powyższego w oparciu o treść art. 437 § 1 w zw. z art. 427 § 1 kodeksu postępowania karnego oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych L. O., R. S. i R. W. (1), a także osobista apelacja złożona przez oskarżonego R. S. są niezasadne, a podniesione w nich zarzuty na uwzględnienie nie zasługują i tym samym nie mogą skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a tym bardziej uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia wszystkich zarzucanych im przestępstw za które zostali skazani.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwala przychylić się do wskazywanej przez oskarżonych i ich obrońców tezy, że oskarżeni z przestępstwami za które zostali skazani przez Sąd I instancji, nie mają nic wspólnego, a zarzucone im czyny są konsekwencją fałszywego pomówienia ich przez świadka M. B. (1) i nie znajdują potwierdzenia w żadnych innych dowodach. W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim należycie rozważył i prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w konsekwencji ustalił właściwy stan faktyczny. Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku obszernie odniósł się do wszystkich dowodów zebranych w sprawie tj. osobowych i nieosobowych – zarówno tych przemawiających na korzyść oskarżonych jak na ich niekorzyść, poddając je skrupulatnej analizie i ocenie we wzajemnym powiązaniu, wskazując jednocześnie z jakich względów jednym dowodom dał wiarę a innym odmówił waloru wiarygodności. Przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego były również wyjaśnienia oskarżonych w zestawieniu z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie przez pryzmat

dyrektyw z art. 7 kpk, przy tym wszelkie wątpliwości rozstrzygnął na korzyść oskarżonych zgodnie z zasadą określoną w przepisie art. 5 § 2 kpk.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzona przez Sąd I instancji analiza zebranych w sprawie dowodów, jak również dokonane w postępowaniu ustalenia w zakresie stanu faktycznego co do każdego z czynów, nie wykazują braków ani sprzeczności. Niezasadny i nie zasługujący na aprobatę jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podnoszony przez oskarżonego R. S., jak i przez obrońcę oskarżonego R. S. i obrońcę oskarżonego R. W. (1). Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku odniósł się bardzo dokładnie do każdego z czynów zarzucanych oskarżonym, podał dowody wykazujące na dokonanie przez oskarżonych poszczególnych przestępstw. Jak już wyżej wskazano Sąd dokonał rzetelnej analizy zebranego materiału dowodowego i jego prawidłowej oceny. W żadnym razie Sąd nie ustalił błędnie, że oskarżeni w niniejszej sprawie dopuścili się przypisanych im czynów. Każde dokonane ustalenie Sąd uzasadnił, wskazując na jakich podstawach go dokonał.

Treść wniesionych w niniejszej sprawie apelacji obrońców oskarżonych i pkt.2 apelacji oskarżonego R. S. wskazuje, iż sformułowane w nich zarzuty sprowadzają się zasadniczo do kwestii: dokonania przez Sąd I instancji nieprawidłowej oceny dowodów zebranych w sprawie, zwłaszcza wadliwej, wybiórczej i dowolnej oceny zeznań świadka M. B. (1) i obdarzenia ich walorem wiarygodności i jednoczesnego nienależytego rozważenia i niewzięcia pod uwagę pozostałych dowodów zebranych w sprawie przemawiających na korzyść oskarżonych i świadczących o tym, iż zarzucanych im czynów nie popełnili i że zostali fałszywie pomówieni przez świadka M. B. (1); niedopuszczenia dowodu z pisemnej opinii biegłego psychologa celem ustalenia zdolności do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń przez świadka M. B. (1), jego podatności na wpływy i sugestie ze strony osób trzecich oraz posiadania skłonności do kłamstwa i konfabulacji w sytuacji, gdy okoliczności te były niezwykle istotne dla dokonania prawidłowej oceny zeznań tego świadka, a wymagały wiadomości specjalnych, którymi dysponuje biegły, a nie Sąd Rejonowy, który nie będąc do tego uprawniony samodzielnie dokonał takich ustaleń; zastąpienia przez Sąd I instancji opinii biegłego psychologa odnośnie świadka M. B. (1) własnymi ocenami, spostrzeżeniami i opiniami na temat zdolności spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń przez świadka w sytuacji, gdy do czynienia tego rodzaju ustaleń wymagane jest posiadanie wiadomości specjalnych, którymi Sąd I instancji nie dysponował, a nawet gdyby takowe posiadał to i tak nie ma prawa aby zastępować w tej materii biegłego. Niewłaściwa ocena dowodów, jak też brak wystarczających dowodów, miało być według oskarżonego R. S. i obrońców oskarżonych, przyczyną błędu w ustaleniach faktycznych i stwierdzeniu, że oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów.

Odnośnie zarzutów zawartych w apelacjach dotyczących niezwykle istotnego w niniejszej sprawie dowodu tj. zeznań świadka M. B. (1) oraz oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd Rejonowy, należy wskazać, że zarzuty te nie mogą liczyć na akceptację Sądu Odwoławczego. Przedmiotowy dowód tak jak zresztą i wszystkie pozostałe zgromadzone w sprawie dowody - został poddany rzetelnej, skrupulatnej analizie przez Sąd I instancji, przy czym owa analiza nie została przeprowadzona w oderwaniu od innych dowodów zebranych w sprawie, tylko w powiązaniu z nimi oraz z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw wskazanych w art. 7 kpk. Z pewnością także dokonana ocena nie nosi cech dowolności.

Należy zwrócić uwagę, że Sąd I instancji analizując zeznania M. B. (1) dostrzegł w nich pewne niedopowiedzenia, sprzeczności czy pomyłki i odniósł się do nich w pisemnym uzasadnieniu wyroku. W kontekście czasu składania zeznań przez M. B. (1), jak i ich treści ocenionej całościowo, ujawnione w jego relacji rozbieżności i sprzeczności jawią się w większości, jako wręcz marginalne, inne dają się wytłumaczyć w kontekście dyrektyw z art. 7 kpk, jedne jak i drugie nie rzutują na prawdomówność świadka i pozwalają na uznanie jego relacji za prawdziwą, odpowiadającą rzeczywistej wersji opisywanych przez niego wydarzeń. Sąd Rejonowy wbrew stanowisku obrońców oskarżonych oraz oskarżonego R. S. należycie rozważył zeznania wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków w tym M. M. (2), M. C. (2), S. W. (2), P. K., Z. S., S. K., A. N. i Z. K., osób pokrzywdzonych poszczególnymi przestępstwami, odniósł się również do opinii daktyloskopijnej czy pisma Prokuratury Okręgowej w Siedlcach z dnia 2 sierpnia 2016r. (k. 1793). Sąd wyjaśnił także logicznie kwestię braku wiedzy świadka M. B. (1) na temat kradzieży dwóch rowerów górskich co do których zasadnie przyjął, że mogły one zostać porzucone zanim do samochodu H. (...) wsiadł M. B. (1) i dlatego ich nie widział, tym bardziej, że ze względu na ich gabaryty oraz kubaturę w/w pojazdu nie zmieściłyby się one w jego wnętrzu bez

składania i z pewnością byłyby widoczne dla M. B. (1) gdyby się tam znajdowały. O tym natomiast, że przedmiotowe rowery zostały skradzione świadczą konsekwentne zeznania pokrzywdzonych B. i S. W. (1). Wskazać przy tym należy, iż świadek M. B. (1) nie miał wątpliwości, że w czynie z pkt. III a/o udział wziął on, L. O. i R. S.. W tym miejscu należy zauważyć, że przestępcza działalność oskarżonych objęta zarzutami aktu oskarżenia koncentrowała się przede wszystkim na samochodach i kluczykach potrzebnych do ich uruchomienia, inne rzeczy rabowane były niejako przy okazji np. sprzęt elektroniczny czy wódka, która była w bagażniku samochodu R. (...). Sąd I instancji dostrzegł również sprzeczność w zeznaniach M. B. (1) z zeznaniami pokrzywdzonych B. i S. W. (1) co do tego, czy skradziony im pojazd miał iść na tzw. wykupkę. Małżonkowie W. zaprzeczyli aby skradziony im samochód miał być następnie przedmiotem wykupki, natomiast M. B. (1) twierdził, że tak właśnie miało być. Zdaniem Sądu Odwoławczego nie można wykluczyć, że początkowo oskarżeni planowali przeznaczyć samochód na wykupkę, ale z jakichś względów z tego zrezygnowali i z tego powodu pokrzywdzeni na ten temat w swoich zeznaniach nie wspominali, bo nikt im propozycji wykupu auta nie złożył. Sąd Rejonowy odniósł się również do kwestii alkoholu w postaci 130 butelek wódki Wyborowa znajdującego się w samochodzie R. (...) (pkt II aktu oskarżenia) i skradzionego razem z nim i niedostrzeżenia tegoż ładunku przez świadka M. B. (1). Należy wskazać, iż z zeznań pokrzywdzonego wynika, iż w bagażniku ze względu na jego pojemność mogło zmieścić się więcej kartonów z alkoholem niż wówczas tam się znajdowało i które zostały wraz z pojazdem skradzione. To z kolei oznacza, że świadek M. B. (1) kartonów z alkoholem mógł nie widzieć, bo nie było konieczności ingerencji w powierzchnię bagażową tego pojazdu tj. jej powiększania w sposób widoczny dla innych osób. Sąd również wyjaśnił w uzasadnieniu orzeczenia, kwestię marki w/w pojazdu podawaną przez M. B. (1). W sposób logiczny i jasny Sąd wykazał (k. 19 uzasadnienia), dlaczego do pomyłki w zakresie marki samochodu w zeznaniach świadka mogło dojść. Rozpatrywania Sądu w tym zakresie należy podzielić, bowiem faktycznie upływ czasu od zdarzenia do składania zeznań, wielość czynów, mogły doprowadzić do tego że świadkowi w pamięci zostały okoliczności dokonania czynu, fakt, iż pojazd był granatowego koloru, zaś markę pojazdu mógł on podać mylnie. Należy jednak podkreślić, iż pozostałe okoliczności związane z tym czynem są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym (co zresztą wskazał w uzasadnieniu Sąd I instancji). Co do udziału oskarżonego R. W. (1) w czynie z pkt. II a/o, wbrew twierdzeniom obrońcy, świadek M. B. (1) w zeznaniach z k.397, nie miał żadnych wątpliwości. Jednoznacznie podał że czynu tego dokonał oskarżony L. O., (...), a więc R. W. (1) i on. Wątpliwości co do udziału R. W. (1) świadek miał odnośnie czynu z pkt III a/o dotyczącego kradzieży pojazdu H. (...), od którego to Sąd uniewinnił oskarżanego R. W. (1).

Faktem jest, że zeznania świadka M. B. (1) są dowodem kluczowym w niniejszej sprawie i były przez niego sukcesywnie uszczegóławiane na kolejnych etapach postępowania, ale nie jedynym świadczącym o odpowiedzialności oskarżonych za przypisane im w wyroku przestępstwa. Obrońcy oskarżonych w swych apelacjach zgodnie podnoszą, że świadek M. B. (1) ze względu na swoją własną sytuację procesową, toczące się przeciwko niemu postępowania oraz przeszłość kryminalną miał interes w tym, aby fałszywie pomawiać oskarżonych. Zdaniem Sądu Odwoławczego sam fakt przeszłości kryminalnej świadka czy też ewentualnie chęć pomniejszenia swojej odpowiedzialności, jak również toczące się przeciwko niemu inne postępowania karne, w żadnym wypadku nie dyskredytują relacji świadka M. B. (1), natomiast okoliczności te nałożyły na Sąd I instancji obowiązek poddania zeznań takiego świadka dokładnej i wszechstronnej analizie, czemu Sąd I instancji w niniejszej sprawie sprostał.

Świadek M. B. (1) w toku całego postępowania był przesłuchiwany kilkakrotnie. Świadek ten obszernie i szczegółowo zrelacjonował okoliczności popełnienia poszczególnych czynów objętych zarzutami aktu oskarżenia wskazując, kto w tych przestępstwach uczestniczył, w jaki sposób oskarżeni dostawali się do poszczególnych domów, co było rabowane i jaka była rola każdego z oskarżonych w dokonywaniu każdego z przestępstw, wskazywał wiele detali, które zostały zweryfikowane na podstawie innych dowodów zebranych w sprawie co dodatkowo świadczy o wiarygodności M. B. (1) jako źródła dowodowego, przy czym gdy nie był czegoś pewien w tym udziale któregoś z oskarżonych w danym przestępstwie od razu sygnalizował to w swoich zeznaniach. Nadto M. B. (1) zdarzenia które relacjonował, opisywał tak jak je zapamiętał na daną chwilę, nie starał się na siłę kreować relacjonowanych faktów i zdarzeń tak aby pasowały do przyjętych wcześniej założeń czy też dopasowywać je na bieżąco, aby uzyskać z nich spójną i wiarygodną opowieść o przestępczej działalności oskarżonych. Poza tym świadek M. B. (1) w trakcie eksperymentu procesowego wskazywał miejsca mające związek z czynami objętymi aktem oskarżenia. Zdaniem Sądu tego typu czynności procesowej z udziałem świadka nie sposób traktować jako nieuprawnionej ingerencji w treść składanych przez niego zeznań czy

też jako sposobu na odświeżenie pamięci świadka. Wykluczony jest również nieuprawniony dostęp świadka M. B. (1) do akt postępowania w niniejszej sprawie co zdaje się sugerować w swych wyjaśnieniach oskarżony L. O.. Niewątpliwie czas jaki upłynął od zaistnienia zdarzeń objętych zarzutami aktu oskarżenia, miał wpływ na treść zeznań złożonych przez M. B. (1) w postępowaniu sądowym, okoliczność ta jednak nie pozbawia całości jego relacji waloru wiarygodności, zaś pojawiające się w zeznaniach świadka sprzeczności, nieścisłości czy pomyłki np. co do koloru czy marki samochodu, nazw miejscowości, czy precyzyjnych tras przejazdu, nie oznaczają, że świadek w swych zeznaniach świadomie i celowo podawał nieprawdę aby obciążyć oskarżonych. Świadek zeznając w postępowaniu sądowym podkreślał, że o okolicznościach, o których zeznawał w toku całego postępowania mówił tak, jak je zapamiętał na daną chwilę mając jednocześnie świadomość, że podawane przez niego informacje mogą być niewygodne dla oskarżonych. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że w trakcie pierwszego przesłuchania M. B. (1) relacjonował okoliczności, które nie były wówczas znane organom ścigania w tym osobie, która wówczas go przesłuchiwała, co znacznie utrudniało przysłuchującemu sformułowanie do świadka pytań pozwalających na uszczegółowienie przez świadka podawanych wówczas informacji. Na zakres podawanych wówczas przez M. B. (1) informacji oraz stopień ich szczegółowości miał również czas poświęcony na to przesłuchanie, który był stosunkowo krótki. W toku kolejnych przesłuchań świadek przypominał sobie inne zdarzenia, jak też uszczegóławiał uprzednio składane zeznania mając na uwadze treść zadawanych mu pytań. Ponadto na dalszym etapie postępowania organy ścigania dysponowały już materiałem dowodowym na temat zdarzeń o których zeznawał M. B. (1) np. zeznaniami pokrzywdzonych, a więc osoby przesłuchujące go znacznie lepiej orientowały się o co jeszcze należałoby dopytać świadka, co przekładało się z kolei na to, że zeznania M. B. (1) stawały się coraz bardziej dokładne i szczegółowe. Zadawane świadkowi pytania niewątpliwie miały wpływ na proces przypominania sobie zakodowanych w pamięci informacji o zdarzeniach objętych zarzutami aktu oskarżenia oraz na dokładność przekazywanych przez świadka informacji. Nie sposób ich jednak uznać, jak twierdzą obrońcy oskarżonych, za pytania sugerujące świadkowi oczekiwaną od niego odpowiedź. Nie bez znaczenia dla procesu przypominania sobie o kolejnych zdarzeniach czy szczegółach poszczególnych czynów, miał upływ czasu, wielość czynów. Należy również wskazać, że M. B. (1) relacjonując poszczególne przestępstwa opisywał również jaką rolę on sam w nich odegrał, jego relacja nie obejmuje tylko i wyłącznie zachowań oskarżonych. Świadek w swych zeznaniach nie starał się ukrywać, iż również i on w czynach objętych zarzutami aktu oskarżenia aktywnie uczestniczył choć osobiście do domów się nie włamywał, nie wypierał się współdziałania z oskarżonymi w ich dokonywaniu i czerpania z nich korzyści, w swych zeznaniach wskazywał okoliczności, które obciążały nie tylko oskarżonych ale również i jego samego, na żadnym etapie składania zeznań nie kwestionował swego udziału w przestępczej działalności oskarżonych O., S. i W.. Nadto M. B. (1) nie podważał faktu, iż osoby te są mu znane, choć sami oskarżeni dążyli do wykazania, że jest inaczej. Sąd nie znalazł żadnych argumentów przemawiających za tym, że świadek M. B. (1) zawczasu wyuczył się swych zeznań, które następnie celowo uzupełniał o informacje uzyskane na kolejnych etapach postępowania np. od przesłuchujących go osób czy w trakcie przeprowadzanych z jego udziałem czynności procesowych, po to, aby następnie przedstawić je w postępowaniu przygotowawczym i sądowym i w zamian za to uzyskać dla siebie wymierne korzyści w sprawach, które toczyły się przeciwko niemu, że celowo fałszywie pomógł oskarżonych o coś czego nie zrobili. Gdyby faktycznie zamiarem M. B. (1) było fałszywe pomówienie oskarżonych i przekazanie organom procesowym z góry ustalonej treści zeznań, prezentowane przez niego zeznania w toku kolejnych przesłuchań nie różniłyby się od siebie, nadto M. B. (1) od razu podczas pierwszego przesłuchania zaprezentowałby całość wyuczonych zeznań i nie uszczegóławiałby ich na dalszym etapie postępowania odpowiadając na zadawane mu pytania w obawie przed tym aby udzielane przez niego odpowiedzi nie zniweczyły zbudowanej przez niego zawczasu wersji zdarzeń. Niewielkie różnice w zeznaniach świadka M. B. (1) składanych na przestrzeni całego postępowania czy też pomyłki, nie podważają wartości dowodowej jego zeznań, nie czynią jego relacji niewiarygodną, nieprawdziwą i zmierzającą wyłącznie do fałszywego pomówienia oskarżonych, a wręcz przeciwnie dodatkowo ją uwiarygodniają oraz umacniają jej wartość dowodową. Wspomniane różnice i pomyłki są konsekwencją upływu czasu oraz wielości i różnorodności zdarzeń opisywanych przez świadka nadto są konsekwencją i tego, że uwaga świadka była skupiona nie tylko na zdarzeniach objętych postępowaniem w niniejszej sprawie, ale również i na innych sprawach toczących się z jego udziałem, w który był przesłuchiwany.

Wbrew twierdzeniom obrońców oskarżonych waloru wiarygodności zeznań M. B. (1) nie pozbawia fakt, iż świadek ten składając zeznania w niniejszej sprawie mówił o zdarzeniach, które nie znalazły odzwierciedlenia w ustaleniach

poczynionych przez organy ścigania np. o kradzieży z włamaniem samochodu marki C. (...) czy A. (...). Zdaniem Sądu nie można wykluczyć, że przedmiotowe samochody faktycznie zostały skradzione, jednakże ich właściciele z im tylko wiadomych względów nie zdecydowali się zawiadomić o tym organów ścigania i z tego powodu nie były odnośnie tych pojazdów prowadzone jakiegokolwiek czynności procesowe. Treść pisma Prokuratury Okręgowej w Siedlcach z dnia 2 sierpnia 2016r. (k. 1793) dotyczącego wskazanych kwestii została przez Sąd I należyście rozważona. Lektura obszernego pisemnego uzasadnienia wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy bardzo wnikliwie i dokładnie przeanalizował i omówił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz we wzajemnym ze sobą powiązaniu, poświęcając bardzo dużo uwagi zeznaniom świadka M. B. (1) i odnosząc się szczegółowo do każdego jego zeznań składanych w toku postępowania wyjaśniając kolejno pojawiające się w nich sprzeczności i nieścisłości. Nieścisłości i pomyłki dostrzeżone przez Sąd Rejonowy w zeznaniach M. B. (1) w realiach niniejszej sprawy nie mają na tyle doniosłego charakteru, aby zdyskwalifikowały jego zeznania w całości i pozbawiały je waloru wiarygodności. Ponadto Sąd I instancji należyście przeanalizował pozostałe zebrane w sprawie dowody zarówno z zeznań świadków jak i dowody nieosobowe w tym odniósł się również do opinii daktyloskopijnej z dnia 14 lutego 2013r. , która zdaniem apelujących nie została należyście przez Sąd Rejonowy przeanalizowana. Wbrew stanowisku apelujących, opinia ta nie dowodzi niewinności oskarżonych. Przedmiotowa opinia wskazuje na brak zgodności ujawnionych na miejscu przestępstw z punktu I, III i V aktu oskarżenia odcisków linii papilarnych z odciskami linii papilarnych oskarżonych pobranych od nich jako materiał porównawczy. Fakt nieujawnienia odcisków palców oskarżonych na miejscach zdarzeń objętych zarzutami aktu oskarżenia nie może świadczyć o niewinności oskarżonych. Z zeznań M. B. (1) wynika bowiem, iż oskarżeni dopuszczając się przypisanych im przestępstw działali w rękawiczkach, a więc logicznym jest, że nie mogli zostawić swoich odcisków palców. Oskarżeni doskonale wiedzieli jak przygotować się do zarzucanych im czynów, aby nie zostawić na miejscu ich popełnienia śladów swojej obecności i w tym celu skorzystali m. in. z rękawiczek. Sąd I instancji w sposób rzetelny i logiczny przeanalizował zeznania M. B. (1) dotyczące czynu z pkt. V aktu oskarżenia. Rozważania te i ocenę zeznań M. B. (1) Sąd Odwoławczy podziela w całości. Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego L. O. odnośnie oceny dowodów związanych z zarzutem IX a/o, w tym udziału osoby o pseudonimie (...), należy wskazać iż Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy kwestie tę w uzasadnieniu wyjaśnił, zawarte tam rozważania Sąd Odwoławczy również w całości podzielił i nie ma potrzeby ich powielania. Jeszcze raz podkreślić trzeba, że Sąd I instancji w sposób rzetelny i logiczny ocenił wyjaśnienia każdego z oskarżonych, wskazując przy tym jakie przesłanki były podstawą do dokonanej oceny.

Odnosząc się do zarzutów apelacji (zarzut 2 apelacji obrońcy oskarżonego L. O., zarzut nr I pkt. 1 apelacji obrońcy oskarżonego R. S., zarzut nr I pkt. 1 apelacji obrońcy oskarżonego R. W. (1)), iż Sąd I instancji przeprowadzając w pisemnym uzasadnieniu analizę procesów pamięciowych zachodzących u świadka M. B. (1), w sposób nieuprawniony wcielił się w rolę biegłego psychologa, zastępując niejako swymi wywodami dowód z pisemnej opinii biegłego psychologa, który w niniejszej sprawie zdaniem obrońców winien być bezwzględnie dopuszczony odnośnie świadka M. B. (1) - należy wskazać, że zarzuty obrońców oskarżonych w tej kwestii są chybione. Wywodów Sądu Rejonowego zawartych m.in. na k. 17, 19 i 23 uzasadnienia, nie sposób traktować jako nieuprawnionej i wymagającej wiadomości specjalnej psychologicznej analizy zeznań świadka i zachodzących u niego procesów pamięciowych zastrzeżonej dla biegłego psychologa. Przedmiotowe wywody należy odczytywać jako element całościowej oceny wartości dowodowej zeznań świadka M. B. (1) poczynionej przez Sąd I instancji na podstawie własnych obserwacji zachowania i wypowiedzi świadka na sali sądowej oraz w oparciu o analizę jego zeznań złożonych na poszczególnych etapach postępowania, w zestawieniu z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Sąd Rejonowy był w pełni uprawniony do dokonania kwestionowanej przez apelujących oceny M. B. (1). Obowiązkiem Sądu I instancji było bowiem należyte przeanalizowanie i wnikliwa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym zeznań świadka M. B. (1), czemu zresztą Sąd ten sprostał i czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku, mając przy tym na uwadze dyrektywy płynące z art. 7 kpk.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, iż w niniejszej sprawie Sąd I instancji winien był dopuścić dowód z pisemnej opinii biegłego psychologa celem ustalenia zdolności do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń przez świadka M. B. (1), jego podatności na wpływy i sugestie ze strony osób trzecich oraz posiadania skłonności do kłamstwa i konfabulacji przez tego świadka, należy wskazać, iż tego rodzaju zarzuty

są chybione. Potrzebę i zasadność przesłuchania świadka w obecności psychologa i ewentualnie przeprowadzenie badań psychologicznych świadka reguluje przepis art. 192 kpk. Zgodnie z art. 192 § 2 kpk sąd może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego psychologa, jeżeli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. W niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek wskazanych w art. 192 § 2 kpk, która obligowałaby Sąd I instancji czy też Sąd Odwoławczy do przesłuchania świadka M. B. (1) z udziałem biegłego psychologa, przebadania go przez psychologa a następnie sporządzenia przez tego biegłego opinii sądowo – psychologicznej dot. w/w świadka. U świadka M. B. (1) w toku całego postępowania nie ujawniły się jakiegokolwiek wątpliwości co do jego stanu psychicznego, rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń które nakazywałyby Sądowi sięgnięcie do instytucji przewidzianej w art. 192 § 2 kpk. Samo przekonanie oskarżonych i reprezentujących ich obrońców o niewiarygodności zeznań świadka M. B. (1), nie jest wystarczającym argumentem przemawiającym za koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychologa dotyczącej tego świadka. Aby możliwe było sięgnięcie przez Sąd do przepisu art. 192 § 2 kpk, musi zachodzić co najmniej jedna z wymienionych w nim przesłanek i musi być ona uprawdopodobniona. Podkreślić należy, iż ocena wiarygodności zeznań świadka w procesie karnym, jest domeną Sądu a nie biegłego psychologa. Biegły psycholog nie może zastępować Sądu rozpoznającego daną sprawę w ocenie zeznań świadków, opinia biegłego ma charakter pomocniczy i nie może przesądzać o tym, czy świadek jest wiarygodny, czy też nie, w oderwaniu od pozostałych dowodów zebranych w sprawie. Opinia psychologiczna może wykazywać nieprawidłowości bądź normę w sferze poznawczej świadka, w sferze spostrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, a przez to - mieć znaczenie dla oceny dowodów, jednak nie jest dopuszczalne czynienie wyłącznie na jej podstawie ustaleń faktycznych co do przebiegu samego zdarzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016r., IV KK 404/16, Lex nr 2188231). Przedmiotem czynności i stanowiska zajętego przez biegłego biorącego udział w przesłuchaniu świadka na podstawie art. 192 § 2 kpk nie może być ocena wiarygodności zeznań, lecz potwierdzenie lub wykluczenie występowania takich cech stanu psychicznego świadka, które mogą wpływać na treść zeznań, i to tylko wówczas, gdy rozpoznanie tego stanu, jak i ustalenie możliwości oraz rozległości jego wpływu na treść relacji świadka, wymaga wiadomości specjalnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2015r., II KK 89/15, Lex nr 1682543). Przepis art. 192 § 2 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. W procesie karnym, zasadą jest przesłuchiwanie świadków bez udziału biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Dlatego wymieniony przepis nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, zaś przesłuchanie świadka z udziałem wskazanych biegłych nie może być przeprowadzane dla wygody organów postępowania bądź stron. Z wymienionego względu, niedopuszczalne jest przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa, jeżeli nie istnieją wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 maja 2017r., II Aka 90/17, Lex nr 2317709). Stosowanie art. 192 § 2 kpk wymaga uprawdopodobnienia wątpliwości, co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Innymi słowy, chodzi o powstanie rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy wymienione stany psychiczne nie rzutują ujemnie na treść zeznań świadka. Wątpliwości te muszą być rzeczywiste i wynikać z konkretnych faktów. Nie stanowi ich natomiast przekonanie strony o niezgodności zeznań z rzeczywistością. To bowiem organ procesowy sąd i prokurator podejmują, w tym względzie, decyzję w oparciu o analizowany przepis, po powzięciu omówionych wątpliwości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 października 2016r. II Aka 307/16, LEX nr 2174845). Przepis art. 192 § 2 kpk daje sądowi, także odwoławczemu, prawo do przesłuchania świadka z udziałem biegłego psychiatry lub biegłego psychologa, ale tylko wtedy gdy zachodzą okoliczności w tym przepisie wskazane. Ocena tych wątpliwości należy do organu procesowego i to ten organ decyduje o przybraniu biegłego do uczestniczenia w przesłuchaniu świadka. Przekonanie strony o niezgodności zeznań z rzeczywistością nie jest wystarczające, by o to wnioskować (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 7 czerwca 2016r. II Aka 267/15, KZS 2016/11/57). Przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa musi być uzasadnione okolicznościami sprawy, wskazującymi na istnienie uzewnętrzniionych (a zwłaszcza odpowiednio udokumentowanych) wątpliwości, mogących świadczyć o możliwości wystąpienia u świadka zaburzeń w tych sferach, o których traktuje przepis art. 192 § 2 kpk (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 3 lutego 2016r., II Aka 352/15, Lex nr 2144810). Podstawą zastosowania przepisu art. 192 § 2 kpk nie jest jedynie waga zeznań świadka, a przekonanie sądu orzekającego, że istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub

odtworzenia przez niego postrzeżeń, nie zaś jedynie różnice w jego kolejno składanych depozycjach procesowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 lipca 2015r. II Aka 235/15, Lex nr 1929204). W przedmiotowej sprawie, nie istniała wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, tj. brak było okoliczności, które uzasadniałyby przesłuchanie świadka w obecności psychologa i które uzasadniałyby potrzebę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychologa.

Sąd Odwoławczy nie podzielił również zarzutu apelacji oskarżonego R. S. co do naruszenia przez Sąd przepisów prawa materialnego kodeksu karnego i przyjęciu, iż dopuścił się oskarżony R. S. czynu z art. 279 § kk w z. art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2kk. Sąd Rejonowy w sposób jasny wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku (k. 37 uzasadnienia), dlaczego czyny oskarżanego zostały zakwalifikowane w kumulatywnej kwalifikacji. Niewątpliwie bowiem oskarżony R. S. dopuścił się kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 kk oraz dokonywał jednocześnie kradzieży dokumentów, co penalizuje przepis art. 275 § 1 kk. Z uwagi więc na fakt, iż każdy z czynów przypisanych oskarżonemu R. S. wyczerpywał znamiona dwóch przestępstw, należało zakwalifikować te zachowania zgodnie z przepisem art. 11 § 2 kk.

Odnosząc się do zarzutu podniesionego zarówno w osobistej apelacji R. S. jak i jego obrońcy - wymierzenia oskarżonemu R. S. rażąco surowej kary pozbawienia wolności i kary grzywny za przypisane mu przestępstwa, należy wskazać, iż orzeczone wobec tego oskarżonego kary, tj. zarówno kara pozbawienia wolności jak i kara grzywny są adekwatne i współmierne do wagi przypisanych oskarżonemu przestępstw, odpowiadają wszystkim dyrektywom wymiaru tych kar przewidzianym w Kodeksie karnym. Sąd Rejonowy wskazał, iż zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości czynów był znaczny oraz wskazał jakie okoliczności skutkowały za taką oceną. Z pewnością bowiem, okoliczności czynu (włamania do domów innych osób i zabór stamtąd mienia, w tym kluczyków, a następnie samochodów, czy kradzieże z włamaniem pojazdu -czyn z pkt V a/o), niskie pobudki kierujące oskarżonym i motywy jego działania, chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, rodzaj naruszonego dobra - nakazują przyjęcie znacznej szkodliwości czynów. Czyny przypisane oskarżonemu, były nadto popełnione umyślenie z zamiarem bezpośrednim, przemyślanym. Sąd Rejonowy wymierzając karę uwzględnił dotychczasową karalność oskarżonego za przestępstwa (w tym fakt działania w warunkach recydywy), a także sytuację osobistą, rodzinną i majątkową oskarżonego R. S.. W ocenie Sądu Odwoławczego orzeczona oskarżonemu kara jest karą sprawiedliwą, uwzględniającą wszystkie dyrektywy wymiaru kary. Należy dodatkowo wskazać, iż Sąd I instancji, orzekając o karze, uwzględnił znaczny wpływ czasu od popełnienia czynów do wyrokowania, nadto przy wymiarze kary miał na względzie, iż aktualne właściwości i warunki osobiste oskarżonego R. S. należy ocenić pozytywnie, że po ostatnim odbywaniu kary, oskarżony zmienił swoje postępowanie i nie wchodził już na drogę przestępstwa.

Wobec zawarcia przez obrońcę oskarżonego L. O. w apelacji wniosku o dopuszczenie przez Sąd Odwoławczy dowodu z opinii biegłego psychologa odnośnie świadka M. B. (1) Sąd Okręgowy został zobligowany do odniesienia się do tego wniosku. Sąd Odwoławczy oddalił wskazany wyżej wniosek uznając, iż wniosek ten zmierza do przewlekłości postępowania, a w niniejszej sprawie nie ujawniły się okoliczności wskazane w art. 192 § 2 kpk, zobowiązujące Sąd dopuszczenie tego rodzaju dowodu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.